

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2,
tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro
Operator de date cu caracter personal nr. 11376

HOTĂRĂREA NR.322
din data de 19.09.2012

Dosar nr.: 89/2012

Petiția nr.: 1287/15.03.2012

Petent: T I C

Reclamat: Consiliul Superior al Magistraturii

Obiect: Refuzul numirii din funcția de procuror, în funcția de judecător.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților.

I.1. Numele domiciliul, reședința sau sediul petentului.

I.1.1. T I C, cu domiciliul în
județ Suceava.

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului.

**I.2.1. Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul în București, Calea PLevnei,
Nr.141B, Sector 6.**

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare.

1. Prin Hotărârea nr. 1020/20.12.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru Judecători, petentul a constatat că nu îndeplinește condițiile pentru numirea de judecător, având în vedere dispozițiile art. 33 alin.14 din legea 303/2004.

2. Petentul solicită **constatarea discriminării în ce privește Hotărârea nr. 1020/20.12.2011 și înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare.**

3. Petentul mai solicită **un punct de vedere asupra caracterului discriminatoriu al prevederilor art.33 alin.14 din Legea 303/2004 prin care se instituie o interdicție temporară de delegare, detașare, transfer și promovare, opusă magistraților numiți în magistratură în condițiile art. 33 din Legea 303/2004.**

III. Procedura de citare.

1. Părțile au fost citate prin adresele nr.1287 și 1431 din data de 21.03.2012. La termenul stabilit pentru audieri, părțile au fost absente.
2. Față de solcitarea petentului de acordare a unui nou termen de audieri, părțile au fost recitate prin adresa nr. 3511/23.07.2012, prin care au fost informate de excepția de necompetența a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform art.28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, coroborat cu art.27 din OG nr.137/2000, republicată privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.
3. La termenul de audieri din data 14.08.2012, părțile nu au fost prezente.

IV. Susținerile părților.

IV.1. Susținerile petentului.

1. Prin Hotărârea nr. 1020/20.12.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru Judecători, petentul a constat că nu îndeplinește condițiile pentru numirea de judecător, având în vedere dispozițiile art. 33 alin.14 din legea 303/2004.
2. Petentul solicită constatarea discriminării în ce privește Hotărârea nr. 1020/20.12.2011 și înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare.
3. Petentul mai solicită un punct de vedere asupra caracterului discriminatoriu al prevederilor art.33 alin.14 din Legea 303/2004 în care se instituie o interdicție temporară de delegare, detașare, transfer și promovare, opusă magistraților numiți în magistratură în condițiile art. 33 din Legea 303/2004.
4. Petentul a obținut la concursul de admitere în magistratură peste nota minimă 7, dar a fost declarat respins deoarece nu a obținut medie preferabilă celorlalți candidați înscrși pentru ocuparea unui post de judecător.
5. După ce a fost numit pe funcția de procuror, petentul a solicitat de 14.11.2011 Consiliului Superior al Magistraturii numirea din funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Șimleu Silvaniei în funcția de judecător la Judecătoria Botoșani.
6. Prin Hotărârea nr. 1020/20.12.2011 Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a constat că nu îndeplinește alături de alți 23 colegi, condițiile prevăzute de lege pentru numirea în funcția de judecător deoarece se afla sub interdicția prevăzută la art.33 alin.14 din Legea nr. 303/2004.
7. Petentul consideră că este supus unei discriminări multiple rezultată din practica diferențiată a Consiliului Superior al Magistraturii constând în adoptarea și aplicarea retroactivă a unei soluții de interpretare contrare celei stabilite în HCȘM nr. 393/17.04.2008 care a produs efecte juridice favorabile față de nenumărați magistrați până la data de 20.12.2011, urmată de aplicarea unei restricții care nu este prevăzută de lege și care îi îngrădește dreptul la mobilitatea de pe o funcție pe alta și la dezvoltarea carierei în cadrul sistemului judiciar.
8. În subsidiar, petentul consideră că discriminarea decurge din tratamentul legal diferențiat și nejustificat, stabilit prin art.33 alin.14 din Legea nr. 303/2004.

asupra căruia solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării exprimarea unui punct de vedere.

9. Față de invocarea excepției de necompetență materială a CNCD, petentul depune punct de vedere prin care solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

10. Astfel, acesta învederează faptul că, față de primul punct al petiției a solicitat constatarea discriminării față de un tratament instituit de o autoritate administrativă, manifestat sub două aspecte. În primul rând, CSM, interpretând art.33 alin.14 din legea nr.303/2004 a admîns anterior cereri similare, în interiorul termenului de 3 ani, iar în situația petentului, asemănătoare, acesta i-a refuzat dreptul recunoscut anterior, datorită unei optici noi de apreciere, discriminatorii pe considerentul modalității de admitere în profesie.

11. În al doilea rând, fără a exista o dispoziție legală expresă, cu privire la numirile de pe o funcție pe alta în cadrul sistemului judiciar, CSM a extins pe considerente de analogie un tratament legal discriminatoriu, având în vedere aceleași considerente, atât față de magistrații absolvenți ai INM, cât și față de întreg corpul magistraților, care beneficiază de mobilitate profesională, mobilitate îngăduită petentului.

12. Deși faptele sesizate au în vedere acte administrative, susceptibile de competența instanțelor de contencios administrativ, petentul consideră că CNCD este competentă a analiza obiectul prezentei cauze, devreme ce atribuțiile CNCD, sub rezerva Deciziei 997/2008 a CCR (care însă circumstanțiază numai legile și ordonanțele de guvern), nu sunt îngădite de exercitarea căilor judiciare de contestare a actelor.

13. Faptul că există și posibilitatea sesizării instanțelor de judecată, nu înlătură competența CNCD, iar împrejurarea că este vorba despre un act juridic administrativ sau civil ori de dreptul muncii, nu prezintă relevanță, semnificativă fiind numai existența discriminării.

14. Petentul invocă o discriminare directă în materia drepturilor ce decurg din raporturi de muncă, chiar dacă este vorba despre un act administrativ, situația ține de dreptul muncii, neexistând o justificare rezonabilă pentru care CNCD să refuze soluționarea petiției pe fond, numai pe considerentul că hotărârile CSM sunt de competența instanțelor de contencios administrativ.

15. În ce privește al doilea punct al petiției, solicitarea de exprimare a unui punct de vedere, față de tratamentul discriminatoriu instituit prin dispozițiile art.33 alin.14 din legea 303/2004, petentul consideră că dispozițiile Deciziei nr.997/2008 a Curții Constituționale a României au în vedere efectele pe care le pot produce opiniile exprimate de către CNCD.

16. Interpretarea că CNCD nu ar fi competent material să analizeze *modul de stabilire a unor drepturi în favoarea unor persoane sau categorii de persoane ori categorii profesionale, în mod diferit față de alte persoane, ori categorii, precum nici reglementarea de către legiutor a unor aspecte care țin de statutul unor persoane sau categorii de persoane*, este greșită și admiterea excepției invocate din oficiu, reprezintă o soluție de degrevare, care aruncă în derizoriu atribuțiile legale ale CNCD.

IV.2. Susținerile părții reclamate

1. -

V. Motivele de fapt și de drept.

1. În fapt, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), reține că prin petiția introductivă de procedură, petentul, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Șimleu Silvaniei, județul Sălaj, sesizează o posibilă faptă de discriminare, individualizată prin refuzul exprimat de Consiliul Superior al Magistraturii de a-l numi în funcția de judecător, în urma cererii depuse de către acesta, conform dispozițiilor legale în vigoare, post ce era liber în cadrul Judecătoriei Botoșani.

2. Astfel, petentul consideră că este supus unei discriminări multiple rezultată din practica diferențiată a Consiliului Superior al Magistraturii constând în adoptarea și aplicarea retroactivă a unei soluții de interpretare contrare celei stabilite prin HCSM nr. 393/17.04.2008 care a produs efecte juridice favorabile față de nenumărați magistrați până la data de 20.12.2011, urmată de aplicarea unei restricții care nu este prevăzută de lege și care îi îngreădește dreptul la **mobilitatea** de pe o funcție pe alta și la dezvoltarea carierei în cadrul sistemului judiciar.

3. Prin Hotărârea nr. 1020/20.12.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru Judecători, petentul a constat că nu îndeplinește condițiile pentru numirea de judecător, având în vedere dispozițiile art. 33 alin.14 din legea 303/2004. Petentul **solicită constatarea discriminării în ce privește Hotărârea nr. 1020/20.12.2011 și înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare.** În subsidiar, petentul consideră că discriminarea decurge din tratamentul legal diferențiat și nejustificat, stabilit prin art.33 alin.14 din Legea nr. 303/2004, asupra căruia solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării exprimarea unui punct de vedere.

4. În drept, Colegiul Director reține dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la **art.14** dispune că *"Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație"*.

5. **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, care la **art.1** dispune interzicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație"* și **paragraful 2** *"Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1"*.

6. Pornind de la definiția generală a discriminării, **art.2 alin.1** din ordonanța **discriminarea directă**, pentru a reține existența unei fapte de discriminare, trebuie îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: **Existența unui tratament diferențiat manifestat prin orice deosebire, excludere, restricție sau preferință**.

Existența unui **criteriu de discriminare**, conform criteriilor reținute de art.2 alin.1; **Tratamentul diferențiat să aibe ca scop sau efect** restrângerea, înlăturarea recunoașterii sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege; **Existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile**, conform art.1 alin.3 din ordonanță; **Existența unei legături de cauzalitate între tratamentul diferențiat și criteriul de discriminare.**

7. Analizând faptele expuse în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de art. 14 din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.** Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, "**trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă**" (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

8. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat **principiul Egalității** ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv** (vezi Sermide Spa vs. Cassa Conguaglio Zuchero and Others, cauza 106/83, 1984 ECR 4209, paragraf 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Sinetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) vs. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01, Jippes and others 2001 ECR I-5689, parag.129).

9. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art.2 alin.1 din O.G. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite, cumulativ, elementele constitutive ale art.2. Pentru a ne afla în domeniul de aplicare al art.2 alin.1, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute la articolul în cauză, deasemenea trebuind să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit, datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat mai sus. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, trebuie să avem doua situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folositei sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, ca **statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau**

comparabile, sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicat (22.10.1996 Stubbings et autres vs. Royaume-Uni, parag.75).

11. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează, în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 din ordonanță, cuprins în Capitolul I – Principii și definiții, și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II – Dispoziții Speciale, secțiunea I-VI din Ordonanță.

12. Față de aceste aspecte, reținem că în cauză a fost invocată excepția de necompetență materială a Consiliului, conform art.28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, raportată la cele trei capete de cerere, respectiv constatarea discriminării, înlăturarea consecințelor și restabilirea situației anterioare presupusei fapte de discriminare, cu soluționarea căreia Colegiul Director al CNCD a fost investită, prin petiția introdusă conform dispozițiilor OG nr.137/2000, republicată.

13. Pe cale de consecință, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile art.63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008, ce prevede că „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.(2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.” și ale art.64, din aceeași procedură mai sus menționată „(1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent. (2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul.(3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.”

14. Astfel, Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, la art.28 dispune că „Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.”

15. Raportat la acest aspect, și la primul capăt de cerere, ce privește constatarea faptei de discriminare, prin refuzul exprimat de către Consiliul Superior al Magistraturii, prin Hotărârea nr. 1020/20.12.2012, Colegiul Director al CNCD reține că prin dispozițiile O.G. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit art.16, este „autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la

care România este parte". Deasemenea, CNCD este, potrivit art.18 alin.1 din aceeași ordonanță, „**responsabil** cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi” și în conformitate cu art.19 alin.1, care specifică competențele CNCD, „**Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii:** a) prevenirea faptelor de discriminare; b) medierea faptelor de discriminare; c) investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare; d) monitorizarea cazurilor de discriminare; e) acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării”.

16. Deasemenea, potrivit art.27 alin.1, din același act normativ, „**Persoana care se considera discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului**”.

17. Astfel, raportându-ne la prevederile Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, acestea constituie cadrul general al reglementării discriminării în legislația românească, sub aspectul materiei și al răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale.

18. Deducem astfel că CNCD, organ administrativ-judicial, are competență limitată la a constata stările de discriminare prin emiterea unei hotărâri și, eventual, stabilirea unei sancțiuni contravenționale.

19. Raportându-ne la primul capăt de cerere al petiției, constatarea discriminării, Colegiul reține că, în ce privește refuzul exprimat de către CSM, acesta se bazează pe o interpretare a dispozițiilor legale în domeniu, respectiv cele cuprinse în art.33 alin.14 din Legea 303/2004, care dispune „**Persoanele numite în condițiile prezentului articol nu pot fi delegate, detasate, transferate și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție**”.

20. În condițiile în care, reclamatul CSM, în cadrul Hotărârii ce face obiectul prezentei cauze, a făcut o interpretare a dispozițiilor legale în domeniu, se pune întrebarea dacă CNCD, organ administrativ-judicial, deține competența materială de a dispune că interpretarea făcută de reclamat, este sau legă, obiectivă, respectiv dacă a încălcat dispozițiile legale privitoare la principiul nediscriminării.

21. Reținem astfel că raportat la principiile în materia egalității și a nediscriminării, statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea Constituțională a României și la obiectul petiției deduse soluționării, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001**, prin care Curtea Constituțională constată „**în deplină concordanță Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.16 pct.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (ratificată de România prin legea nr.30/1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în Cap. VI, intitulat Autoritatea Judecătorească, principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se îndeplinește prin Curtea Supremă de**

Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, compuse din judecători independenți care se supun numai legii ... În scopul garantării independenței prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor. Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.1 din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării de activități de jurisdicție, de către alte structuri sau persoane ori instituții private. Curtea reține, deasemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întru-cât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.2/Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.

22. În sensul celor mai sus expuse, cât privește **capătul unu de cerere**, reținem că CNCD este organ administrativ-jurisdicțional și nu instanță judecătorească, pentru a putea cenzura aspectele de legalitate sau ilegalitate, bazate pe interpretarea și aplicarea legii, ale actelor emise de către CSM.

23. În acest sens, dacă prezumtiv CNCD ar analiza modalitatea de interpretare a CSM, ar trebui ca acesta să se substituie CSM-ului, în primul rând, în ce privește analiza justificării modalității de interpretare a termenului în cauză și instanțelor de judecată, în al doilea rând, în ce privește cenzurarea modului de aplicare și interpretare a legii.

24. Pe cale de consecință, Colegiul Director al CNCD **admite excepția de necompetență materială** invocată din oficiu, în ce privește **primul capăt de cerere**.

25. Cu privire la al doilea și al treilea capăt de cerere, Colegiul reține dispozițiile art.28 din Procedură, coroborate cu dispozițiile art.27 din OG nr.137/2000, republicată, care prevede că *persoana care se considera discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului.*

26. **Termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani și curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea sa ia cunoștința de săvârșirea ei.**

27. **Judecarea cauzei are loc cu citarea obligatorie a Consiliului.**

28. **Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că**

faptele nu constituie discriminare. În fața instanței se poate invoca orice mijloc de proba, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.

29. La cerere, instanța poate dispune retragerea sau suspendarea de către autoritățile emitente a autorizației de funcționare a persoanelor juridice care, printr-o acțiune discriminatorie, cauzează un prejudiciu semnificativ sau care, deși cauzează un prejudiciu redus, încalca în mod repetat prevederile prezentei ordonanțe.

30. Hotărârea pronunțată de instanța de judecată se comunica Consiliului.

31. Reprezentând una dintre limitările de competență ale Consiliului, trebuie precizat că art.27 din ordonanța prevede o competență de soluționare specifică ce are în vedere solicitările părților.

32. Astfel, pentru situația expresă în care persoana discriminată consideră că i-au fost încălcate drepturile de o asemenea manieră încât i-a fost pricinuit un prejudiciu material sau moral, acesta trebuie să se adreseze cu o cerere către instanța de judecată. La fel și pentru situația în care se solicită restabilirea situației anterioare sau anularea unui act care a produs efecte discriminatorii.

33. Raportându-ne la cele exprimate mai sus, se deduce astfel că CNCD, nu deține competența materială de a se pronunța asupra aspectelor ce ies din sfera stabilită de ordonanța 137 (vezi art.16, 18 și 19), cu atât mai mult asupra aspectelor - obiect al celor două capete de cerere în discuție, este prevăzută o competență specială (vezi art.27 din OG nr.137/2000, republicată).

34. În aceste condiții, Colegiul Director al CNCD admite excepția de necompetență materială a Consiliului, raportat la cererile petentului de înlăturare a consecințelor și de restabilire a situației anterioare, cu atât mai mult cu cât Consiliul, potrivit dispozițiilor ordonanței 137, nu poate dispune în sarcina reclamaților, în condițiile în care sunt încălcate normele legale privitoare la interzicerea discriminării, să facă, să dea sau să nu facă ceva, potrivit normelor de drept civil, nedeținând această autoritate. Singura în măsură să dispună în aceste condiții, dacă se constată încălcarea normelor legale, este instanța de judecată, potrivit dreptului comun.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu 8 voturi pentru și 1 opinie separată (Asztalos Csaba Ferenc) ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată,
2. Clasarea dosarului.
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.
4. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii
Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita.
Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA - Membru

CAZACU IOANA - Membru

HALLER ISTVAN - Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA - Membru

ANAMARIA PANFILE - Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Hotărâre redactată de către:

Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul Director al CNCD

Vasile Daniel – Asistent Colegiul Director al CNCD

Data redactării: 23.05.2013

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.**

